

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Ing. J. P.**, zast. Mgr. Lucíí Šmidákovou, advokátkou se sídlem Moravské náměstí 4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2013, č. j. 9309/13/5000-14102-709598, č. j. 9308/13/5000-14102-709598 a č. j. 9306/13/5000-14102-709598, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 4. 2015, č. j. 31 Af 52/2013 – 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.400 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Lucie Šmidákové.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutími ze dne 27. 3. 2013, č. j. 9309/13/5000-14102-709598, č. j. 9308/13/5000-14102-709598 a č. j. 9306/13/5000-14102-709598 (dále též „napadená rozhodnutí“), žalovaný částečně změnil (pouze v části týkající se bankovního spojení) dodatečné platební výměry Finančního úřadu ve Znojmě, kterými byla žalobci doměřena podle pomůcek daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 ve výši 31.500 Kč spolu s penále ve výši 6.300 Kč, daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 ve výši 43.500 Kč spolu s penále ve výši 8.700 Kč a daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 ve výši 21.000 Kč

spolu s penále ve výši 4.200 Kč. Ve zbytku ponechal žalovaný dodatečné platební výměry beze změny.

[2] V odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobci byla zaslána výzva k podání daňového tvrzení za příslušná zdaňovací období ohledně příjmu od společnosti NOVOTOS s.r.o., z něhož nebyla sražena daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků ani vybrána daň zvláštní sazbou daně a který ani nebyl uveden v příznání k dani z příjmů fyzických osob. Součástí výzvy bylo i upozornění, že pokud jí nebude vyhověno, může správce daně vyměřit daň podle pomůcek ve smyslu § 145 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce na výzvu reagoval podáním označeným jako „Odmítnutí výzvy k podání daňového tvrzení k dani z příjmů fyzických osob“, protože měl za to, že příslušný příjem je od daně z příjmů osvobozen, jelikož obdržel od společnosti NOVOTOS, s.r.o. příjmy z prodeje akcií emitenta CENTOS, a.s., které v minulosti prodal společnosti NOVOTOS s. r. o. Žalobce v dalším podání odkazoval na zprávu o daňové kontrole, která se týkala totožné obchodní transakce, již uskutečnil pan T.

[3] Vzhledem k tomu, že žalobce výzvám k podání dodatečného daňového tvrzení nevyhověl, dospěl správce daně k závěru, že byly splněny podmínky podle § 145 odst. 2 daňového řádu pro doměření daně podle pomůcek. K námitkám žalobce proti doměření daně žalovaný uvedl, že žalobci plynuly příjmy od společnosti NOVOTOS, s. r. o., které nezdanil. Správce daně přitom byl podle výše citovaného ustanovení daňového řádu oprávněn vydat výzvu k podání dodatečného tvrzení k dani z příjmů fyzických osob. Nebylo povinností správce daně provést u žalobce daňovou kontrolu. Pokud žalobce na výzvu správce daně řádně nereagoval, nelze to klást k tíži správce daně. Poukaz žalobce na možnost provedení daňové kontroly u pana T. není podle žalovaného relevantní, neboť se jedná o zcela jiné daňové řízení; v této věci lze totiž jednoznačně konstatovat, že doměření daně podle pomůcek bylo vyvoláno jednáním samotného daňového subjektu, který nerespektoval výzvu správce daně. Jelikož byla daň doměřena za použití pomůcek, nemůže se žalovaný v odvolacím řízení zabývat jinými okolnostmi než těmi, zda byly splněny podmínky pro jejich použití, další důkazní prostředky předložené žalobcem v odvolání jsou proto nepřipustné. Jako nedůvodnou shledal žalovaný rovněž námitku, že správce daně v obdobných věcech postupoval rozdílně, protože v těchto řízeních, na něž žalobce odkazoval, byla jiná důkazní situace; v nyní posuzované věci totiž žalobce neprokázal, z jakého zdroje jím obdržené peněžní prostředky pocházejí.

[4] V žalobách proti těmto rozhodnutím žalobce uvedl, že v projednávaných věcech neexistovaly důvody k doměření daně z příjmů fyzických osob. Poukázal na to, že finanční orgány porušily ustanovení § 8 odst. 2 daňového řádu, neboť nerozhodovaly ve skutkově stejných případech obdobně, protože ve vztahu k jiným osobám, které se rovněž účastnily předmětné transakce (prodeje akcií společnosti CENTOS a.s.), dospěly k závěrům, že tyto příjmy zdanění nepodléhají. Správce daně podle názoru žalobce zneužil ustanovení § 145 odst. 2 daňového řádu, neboť měl v souladu s daňovým řádem provést primárně daňovou kontrolu; v opačném případě podle žalobce hrozí, že správce daně bude vždy daň doměřovat za použití pomůcek jako v projednávané věci. Podmínky citovaného ustanovení pro použití pomůcek nadto nebyly splněny, jelikož správce daně nemohl důvodně předpokládat, že dojde k doměření daně. Obdržel totiž od žalobce výsledek daňové kontroly srovnatelného daňového subjektu, který obsahoval závěr, že tato transakce zdanění nepodléhá, a tento tedy výzvě správce daně vyhověl. Žalobce proto trval na tom, že správce daně měl v dané věci provést daňovou kontrolu, nikoli doměřit daň za použití pomůcek, zvláště když u ostatních subjektů téže transakce na základě týchž argumentů dospěl správce daně k diametrálně odlišným závěrům. V neposlední řadě zdůraznil, že správce daně měl k dispozici veškeré důkazní prostředky, tudíž se nemusel uchýlovat k použití pomůcek.

[5] Krajský soud v Brně rozhodl o žalobě rozsudkem tak, že výrokem I. všechny žaloby spojil ke společnému projednání a výrokem II. napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Výrokem III. tohoto rozsudku pak žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Soud vyšel z judikatury Nejvyššího správního soud vztahující se k předchozí právní úpravě daňového řízení, která obecně dospěla k závěru, že správce daně může daň doměřit za použití pomůcek, pokud daňový subjekt nepodá daňové přiznání. Zdůraznil však, že daňové pomůcky představují institut *ultima ratio*, který je použitelný pouze tehdy, když daňový subjekt je zcela pasivní. V posuzované věci však žalobce se správcem daně komunikoval, neboť mu zaslal podání nazvané jako „Odmítnutí výzvy k podání daňového tvrzení k dani z příjmů fyzických osob“, v němž uvedl, že příjmy z prodeje cenných papírů společnosti CENTOS a.s. jsou osvobozeny od daně z příjmů. Podle závěru krajského soudu se toto podání dá považovat za nulové tvrzení daně v materiálním smyslu, tudíž v takovém případě nebyla splněna podmínka nepodání dodatečného daňového přiznání podle § 145 odst. 2 daňového řádu. Skutečnost, že toto podání žalobce neučinil na předepsaném tiskopisu, je irelevantní, neboť správce daně měl žalobce vyzvat k odstranění vad tohoto podání. Zjištěná vada měla podle závěru soudu vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.

[6] Ke zbývajícím námitkám krajský soud uvedl, že zpráva o daňové kontrole u srovnatelného subjektu mohla být pomůckou pro stanovení daňové povinnosti žalobce. Ohledně rozporné rozhodovací praxe finančních orgánů soud vysvětlil, že závěry, kterých se žalobce dovolával v předmětné žalobě, učinil jiný správce daně, přičemž Finanční úřad ve Znojmě dospěl v předcházejících řízeních ke zcela opačným závěrům, tudíž správce daně nemohl zvolit jiný postup. Soud nezjistil, že by finanční orgány obcházely ustanovení § 143 odst. 3 daňového řádu v souvislosti s neprovedením daňové kontroly, neboť správce daně může zjistit relevantní informace, aniž by prováděl daňovou kontrolu, jako se tomu stalo v projednávané věci. Bylo primárně věcí žalobce, aby na základě své vlastní činnosti tvrdil a prokázal výši své daňové povinnosti. Pokud daňový subjekt nespolupracuje a je pasivní, je na místě doměřit daň za použití pomůcek. Správce daně postupoval správně, pokud žalobce vyzval k podání dodatečných daňových tvrzení; vydání rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností, které krajský soud neshledal jako nezákonné, na tyto výzvy nemělo žádný vliv. Skutečnost, že žalobce na tyto výzvy reagoval opožděně, nemůže podle soudu rovněž způsobit, že by k těmto podáním neměl správce daně přihlídnout. Krajský soud v neposlední řadě nepřisvědčil námitce, že pomůcky je možné použít jen a pouze pro stanovení výše daně, neboť v posuzované věci měl správce daně oprávněné pochybnosti o tom, jakou část zjištěných příjmů zahrnout do základu daně či nikoli.

[7] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku podal kasační stížnost doplněnou posléze v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. Zde uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona s. ř. s. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že soudem zjištěná vada řízení v podobě aplikace pomůcek neměla být posouzena jako podstatná s následkem nezákonnosti správních rozhodnutí, neboť soud měl přihlídnout k provázanostem celého případu týkajícího se dalších osob a zdaňovacích období. Poukázal na to, že v rozsudku sp. zn. 30 Af 91/2011 Krajský soud v Brně souhlasil s tím, že daňová kontrola u Ing. P. (který se rovněž účastnil předmětné obchodní transakce) neprokázala, že by se jednalo o obchodování s cennými papíry a že by na tyto příjmy dopadalo osvobození od daně z příjmů fyzických osob. Všechny zúčastněné osoby o příslušných postupech správce daně věděly a účelově se snažily vyhnout se daňové povinnosti. Žalobce při průběhu daňové kontroly za zdaňovací období roku 2007 naprosto nespolupracoval, tudíž správci daně nezbylo nic jiného, než postupovat podle ustanovení § 145 daňového řádu. Fakticky tedy nebylo možné stanovit daň na základě dokazování, čímž byla splněna podmínka pro stanovení daně na základě pomůcek podle § 98 daňového řádu. Stěžovatel v neposlední řadě

poukázal na to, že žalobce ve svém podání označeném jako odmítnutí výzvy neuvedl žádný nový důkazní prostředek, který by správce daně již neměl k dispozici. Stěžovatel dále poukázal na to, že žalobce nedodržel v případě tohoto podání zákonem předepsanou formu, aby se mohlo v souladu s daňovým řádem jednat o daňové tvrzení. Aktivita žalobce, kterou krajský soud dovodil, měla podle stěžovatele charakter ryze formální, tudíž i kdyby správce daně vydal další výzvy a snažil se provést dokazování, byla by daň doměřena na základě pomůcek. Krajský soud tudíž nesprávně dospěl k závěru, že řízení před správním orgánem bylo stíženo podstatnou vadou. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil v podání ze dne 15. 6. 2015, v němž uvedl, že argumentaci stěžovatele považuje za absurdní. Setrval na názoru, že není možné doměřit daň za použití pomůcek, pokud je daňový subjekt aktivní jako v nyní posuzované věci. Správce daně nesprávným procesním postupem dodal předmětnou obchodní transakci, ačkoli jiný správce daně po provedeném dokazování dospěl ke zcela opačnému závěru, k čemuž se stěžovatel nijak nevyjádřil. Odkaz na jiný rozsudek Krajského soudu v Brně není na místě, neboť ten byl v mezidobí zrušen Nejvyšším správním soudem. Žalobce trval na tom, že správce daně měl veškeré důkazní prostředky k tomu, aby mohl posoudit, zda předmětná transakce byla osvobozena od daně z příjmů fyzických osob či nikoli, nemusel proto vydávat další výzvu a doměřit daň za použití pomůcek. Není rovněž pravdivý názor stěžovatele, že by se žalobce vyhýbal součinnosti v daňovém řízení. Ostatně ke stejnému závěru, že zde nebyly splněny podmínky pro použití pomůcek, dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 Afs 69/2015. Žalobce proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[9] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Brně vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav byl krajským soudem aplikován nesprávný právní názor.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud k otázce postupu správce daně ve vztahu k možnosti stanovit daň za použití pomůcek podle ustanovení § 145 odst. 2 daňového řádu uvádí následující. Z předloženého daňového spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že správce daně vyzval žalobce k podání dodatečných daňových přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2008 – 2010, přičemž žalobce reagoval podáním ze dne 20. 9. 2011, které nazval jako „Odmítnutí

výzvy k podání daňového tvrzení k dani z příjmů fyzických osob“, v němž namítal, že předmětné příjmy jsou od daně osvobozené. Dále žalobce reagoval podáním ze dne 12. 3. 2012, v němž uvedl, že podává dodatečné daňového tvrzení k dani z příjmů fyzických osob, v němž setrval na stanovisku, že předmětný příjem je od daně osvobozen podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. w) zákona o daních z příjmů.

[14] K postupu správce daně podle ustanovení § 145 odst. 2 daňového řádu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 9 Afs 66/2015 – 36, č. 3291/2015 Sb. NSS (který se nadto týkal téže obchodní transakce jako v nyní posuzované věci a obdobného postupu správce daně), v němž dospěl k závěru, že „*smyslem a účelem § 145 odst. 2 daňového řádu je umožnit správci daně stanovit rychle a efektivně daň, a to v případě soublasu daňového subjektu na základě dodatečného daňového přiznání a v případě jeho pasivity i bez součinnosti daňového subjektu. Podmínkou takového postupu je, že zde existuje důvodný předpoklad, že daň bude doměřena... Pokud bude daňový subjekt i přes svůj nesouhlas s výzvou správce daně pasivní, nelze proti stanovení daně podle pomůcek nic namítat. V takové situaci musí mít správce daně oprávnění stanovit daň i bez součinnosti s daňovým subjektem. Aplikovat stejný postup včetně omezeného odvolacího přezkumu i na situace, kdy daňový subjekt s obsahem, resp. s důvody výzvy k předložení dodatečného daňového přiznání nesouhlasí a tento nesouhlas kvalifikovaně a před doměřením daně z úřední povinnosti správci daně sdělí, není udržitelné. Daňový subjekt má plné právo se zjištěními správce daně polemizovat, vyjádřit se k nim, má právo předkládat svá vlastní tvrzení a k těmto tvrzením navrhnout důkazy. Má také právo, aby právní posouzení věci správcem daně prvního stupně bylo podrobeno odvolacímu přezkumu v plné apelaci. Odvolací řízení obecně slouží k tomu, aby rozhodnutí vydané správním orgánem v prvním stupni bylo na principu úplné apelace přezkoumáno. Ačkoliv jde o různé dílčí procesní stupně řízení, stále se jedná o souvislý jednotný proces, jehož cílem je pravomocné rozhodnutí. Odvoláním se v podstatě přenáší věc ve svém celku na vyšší instanci a této náleží, aby ji samostatně posoudila. Teprve pravomocným rozhodnutím příslušný správní orgán konečným způsobem určí práva a povinnosti daňového subjektu. Má-li daňový subjekt při standardním doměření daně celou řadu práv, lze si jen obtížně představit výklad, dle kterého by i přes aktivní kvalifikovaný nesouhlas daňového subjektu s důvody vedoucími k doměření daně, mu bylo uplatnění výše uvedených práv odepráno. Zaměňovat nesouhlas daňového subjektu s právním názorem správce daně za nečinnost daňového subjektu a spojovat takový nesouhlas s oprávněním doměřit daň podle pomůcek, tj. aplikovat náhradní způsob stanovení daně tradičně svázaný s pasivitou daňového subjektu, pouze z důvodu rozdílného právního výkladu a nepodání dodatečného daňového přiznání na příslušném tiskopise, je v právním státě neudržitelné. Nesouhlasí-li daňový subjekt s obsahem výzvy k předložení dodatečného daňového přiznání a tento nesouhlas správci daně ve lhůtě stanovené ve výzvě (nejpozději však před vydáním platebního výměru správcem daně prvního stupně) kvalifikovaným způsobem sdělí, není správce daně bez dalšího oprávněn doměřit daň dle pomůcek.*

Zvoleným postupem správní orgány pozměnily nalézací řízení na jednostranné stanovení daně z úřední povinnosti bez možnosti podrobit zejména hmotné právní otázky plnému odvolacímu přezkumu.“

[15] Ke zcela totožným závěrům Nejvyšší správní soud dospěl i v rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 2 Afs 69/2015 – 32, v němž uvedl, že „*skutečný obsah přípisů žalobce, kterými reagoval na výzvy správce daně k podání dodatečných daňových tvrzení, spočívá ve vyjádření, že příjem žalobce z prodeje akcií je osvobozen od daně z příjmů, a tedy že daň, která jím byla dříve přiznána, má zůstat nezměněna. Jedná se nepochybně o věcné reakce na výzvy správce daně. Jelikož výzvou k podání dodatečného daňového tvrzení se právě takový typ reakce daňového subjektu sleduje, neshledává Nejvyšší správní soud žádný rozumný důvod k neposouzení těchto přípisů jako dodatečných daňových přiznání v materiálním smyslu (k tomu srov. Ličnovský, O., Ondříšek, R., Nováková, P., et al. Daňový řád. Komentář. 2. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 319-320)... Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že správce daně mohl již na základě výsledku doměřovacího řízení k dani z příjmů žalobce za rok 2007 předpokládat, že i příjmy žalobce z těchto prodeje akcií, které mu následně plynuly i v letech 2008, 2009 a 2010, považuje (žalobce) za osvobozené od daně, nicméně jedná se toliko o domněnku správce daně, kterou by bylo třeba relevantním způsobem prokázat. Jelikož se tak nestalo, přičemž daně z příjmů za tyto následující roky nebyly stanoveny na základě dokazování, nýbrž na základě předchozích daňových přiznání žalobce, je nepřijatelné, aby správce daně takto předjímal skutečnosti, pro které*

žalobce nepřiznal předmětné příjmy z prodeje akcií. Na základě výše uvedeného se Nejvyšší správní soud ztotožnil s posouzením právní otázky kvalifikace daných případů žalobce jako dodatečných daňových příznání, a proto nemůže než soublasit i s navazující úvahou krajského soudu, dle níž měl správce daně postupovat v souladu s § 72 odst. 3 daňového řádu, tedy vyzvat žalobce k odstranění vady těchto podání spočívající v neužití patřičného tiskopisu. Rovněž soublasí se závěrem, že správce daně postupoval nezákonně, když doměřil daň dle pomůcek, ačkoli pro to nebyly splněny podmínky (dodatečná daňová příznání byla žalobcem podána). Námitky stěžovatele proto Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nedůvodné.“

[16] Z výše citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu plyne jednoznačný závěr, že pokud správce daně vyzve daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a ten na to reaguje podáním, z jehož obsahu je zřejmé, že této výzvě materiálně vyhovuje, neboť toto podání po obsahové stránce představuje dodatečné daňové tvrzení na nulovou daňovou povinnost, v němž se daňový subjekt vyjadřuje k otázkám obsaženým ve výzvě správce daně, nelze hovořit o tom, že by daňový subjekt byl nečinný a že by na základě tohoto postupu bylo možné stanovit daň za použití pomůcek.

[17] Nejvyšší správní soud se přitom nemůže ztotožnit s argumentací stěžovatele, která se snaží toto pochybení marginalizovat jako nepodstatné, neboť použití těchto postupů má nejen vliv na procesní práva daňového subjektu (srov. § 114 odst. 4 daňového řádu, podle kterého „*směřuje-li odvolání proti rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek, zkoumá odvolací orgán pouze dodržení zákonných podmínek použití tohoto způsobu stanovení daně, jakož i přiměřenosti použitých pomůcek*“), ale má podle názoru Nejvyššího správního soudu ve většině případů podstatný vliv na stanovení výše samotné daňové povinnosti. Správná aplikace těchto institutů, a to zejména pomůcek, je ostatně předmětem častých soudních sporů (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 4 Afs 87/2015 - 22), nelze proto dovozovat, že se jedná o nepodstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem nenaplnující podmínky ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), jak nesprávně činí stěžovatel.

[18] Názor stěžovatele, že kdyby správce daně podání žalobce vyhodnotil jako dodatečné daňové tvrzení, že i tak by bylo nutné daň doměřit za použití pomůcek dle ustanovení § 98 daňového řádu, je pouhou spekulací, k níž se nemůže Nejvyšší správní soud vyjádřit, neboť nemůže posoudit zákonnost postupu, který se nestal, ale v jehož uskutečnění správní orgán za dané procesní situace věří. Je totiž věcí správce daně, resp. finančních orgánů, aby úvahu o zákonnosti svého postupu provedly v průběhu daňového řízení a aby podle závěrů této úvahy postupovaly. Pouze takovéto v odůvodnění správních rozhodnutí vyjádřené úvahy a postupy mohou být předmětem soudního přezkumu, nikoli teoretický názor stěžovatele, že by i při zohlednění právního názoru krajského soudu řízení vedlo k témuž výsledku, tedy ke stanovení daně z příjmů fyzických osob za použití pomůcek.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[19] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s. zamítl.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátkou a náleží mu proto náhrada nákladů spočívajících v odměně za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za

poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 3.400 Kč. Procesně neúspěšnému žalovanému tak Nejvyšší správní soud uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti uvedenou částku k rukám jeho zástupkyně do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. prosince 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu